
Oravecz Péter

HÁROM VÁZLAT

Játékos főhajtás Lackfi Jánosnak

1

bőröndök táskák bevásárlószatyrok
börtönében élünk
teremtésre teremtett kezeink
cipelő végtagokká aljasulnak
buszon villamoson bizonytalan súlyokba fogódnak
fékezéskor veszélybe sodorják a testet
nem rázhatunk kezét ismerőseinkkel
nem simogathatjuk meg szeretteink arcát
és a váratlan röppenő pofonokat sem
háríthatjuk el és mindez csupán azért
mert a cuccokat kevéske e világi vagyonunk
mozdítható darabjait kényszerűen utaztatjuk
az üzletek otthonunk s más
pillanatnyi fontossággal bíró
helyszínek között

2

irigylésre méltó a madarak bátorsága
ahogy házak fák tetejéről szárnyra kapnak
a dobbanást követően hosszú tizedmásodpercekig
hagyják zuhanni testük s közben
rezzenéstelen nyugalommal szemlélik
a gyorsulva közelítő földet
aztán a tollak sűrűjéből hanyagul kibontják szárnyuk
félelem nélkül pontosan időzítve
ahogy tapasztalt ejtőernyősök se tudják
könnyedén és elegánsan
mintha a repülés
a világ legtermészetesebb dolga volna

3

ma
nem keltem fel hirtelen az ágyból
nem tettem ciánt a kávémba

nem léptem száguldó autók elé az útra
nem kötözködtem a bkv-karszalagos hústoronnyal
nem léptem át a táblát *vigyázz a tetőn dolgoznak*
nem nyúltam át a kerítésen vérebet simogatni
nem vettem hentesnél kergemarha-bélszínt
nem ugráltam nem gyújtottam rá a liftben
nem hagytam nyitva konyhámban a gázt
nem ugrottam hátraszaltót a létra tetejéről

megmentettem az életem

Mircea Cărtărescu

NAPLÓ

Részletek

Vallasek Júlia fordítása

1990. január 10.

Vékony jégen haladunk, ki tudja, merre. Egyre váltja egymást (M. C. kis világában is) a hit és a nyugtalanság, a lelkesedés és a legmélyebb kétségbeesés. Egy új világ kezdetét éljük, menet közben változik minden, toffleri ritmusban. Ma már egyértelmű, hogy a régi (bár időben oly közeli) rendszer megsemmisítése csupán a forradalom első, ki-robbanó szakasza volt, most pedig a második szakaszt éljük, és legalább akkora veszélyben vagyunk, mint eddig. A harcot mindenhol, minden téren a tiszta és kompetens embereknek kell megnyerniük. Harc a piramis csúcsára tömörült gazfickók ellen, akik nem adják fel, ahogy „atyuskájuk” sem adta fel. Remélem, sikerül megtalálni megfélemezésük – a féregtelenítés módját. Állandó rohanásban élek, fásasztó, örvénylő káosz közepén. Nemsokára kihozzuk a *Contrapunct* című lapot, talán ez lesz majd nemzedékünk kötőanyaga. De vajon alkalmas vagyok-e szerkesztőségi életre? Milyen munka felelne meg nekem, figyelembe véve a ténnyt, hogy létem egyetlen célja (és a boldogság egyetlen lehetősége) az írás. Nem szeretem az „újságírást”, akkor sem, ha irodalmi, akkor már inkább valamilyen fantomállás. Mégis belépnék a szerkesztőségbe, mert így hetente három-négy szabadnapom lenne. Egyelőre minden átmeneti, bizonytalan, senki sem tudja, mi lesz. [...]

Január 17.

Jól döntöttem, vagyis visszavonultam a *Contrapunct* szerkesztéséből. Hiba lett volna belépni az irodalmi közéletbe. A kockázatok ellenére félre kell állnom, a régi életemet kell folytatnom. Mert nem a hírnév vagy a társadalmi pozíció a cél, hanem maga az irodalom. Még az sem érdekel, miből fogok megélni. Ismét a valódi művész tisztaságában élek majd, aki óvakodik a külvilágtól, önmagára hallgat, és csak önmagát érti meg. Nem az én feladatom rivaldafényben állni, hetente megírni egy cikket, nyilat-